

Sestro Katico je vzel pozneje k sebi in jo je dal učiti gospodinjstva. Ker je imela posebno dobro glavo in tudi veselje do nauka, kmalu je bila izvrstna kuharica in pozneje tudi dobra gospodinja.

Tudi svojih ostalih bratcev nij zapustil, skrbel jim je za dober nauk in izobraženje.

Kadar koli se je pozneje Katica srečala s svojim bratom Jurkom, vselej ga je spomnila na njihovo nekdanjo siromašno življenje, rekoč: „je-li se še spominjaš na óno mošnjo z denarji? Sam Bog ti je dal to srečo, da si ravno ti našel gospodarjeve denarje. Da, óna mošnja nam je prinesla srečo v hišo in nas je rešila siromašnega življenja; to se zná, da le po tem potu, ker si bil pošten človek. Ko bi bili novce pridržali, kmalu bi jih bili tudi potrošili, a vest bi nas ves čas našega življenja pekla in bili bi še nesrečnejši nego poprej. A Bog je hotel tako, da smo s poštenostjo dospeli do srečnega in boljšega življenja, čast in hvala mu bodi na veke!“

Mati je še dolgo živela v velikem veselji s svojimi poštenimi otroci. Sin Jurko je bil prvi zidarski mojster v mestu. Povsod so le njega klicali, kadar je bilo treba staviti hiše in druga poslopja. In še dandenes imamo mnogo lepih cerkvá, hiš, učilnic in drugih večjih in manjših poslopij v naši domovini, katere je zidal zidarski umeteljnik Jurko. Ali vidite otroci, kako daleč se pride, ako je kdo pošten in priden! Vzemite si Jurka za zgled in bodite tudi vi taki.

Kdo je napravil Vidku srajčico?

(Pripovedka.)

Živela je svoje dni uboga vdova. Bog jej je dal sedem otrok, jednega manjega od družega, a jesti so morali vsi. Od zôre do mraka je bilo treba materi služiti vsakdanjega kruha, zatorej je imela samo ob dolžih zimskih večerih toliko časa, da je naredila otrokom srajčice, da bi ne hodili goli po svetu. Vsak otrok je imel po jedino srajčico, in ko je starejšemu bila pretesna, dobil jo je vselej mlajši otročiček. Zatorej nij moglo biti drugače, nego da je najmanjši otrok Vidko nosil zmirom tako tenke srajčice, da mu je solnce na golo kožo sijalo. Vidko je bil deček jedva štiri leta star, bil je zelo bistroumen ter je posebno živalce in cvetlice imel rad. Kadar koli je videl jagnje na paši, brž mu je začel nabirati najlepših dišečih rastlin; ako je našel mladega ptička, ki je padel iz gnezda, nesel ga je skrbno domov, kder ga je pital, dokler nij toliko dorastel, da je mogel leteti. Še celó pajkov nij pobijal; kadar je našel kde kakega pajka, nesel ga je vselej vên na trato, misleč si: uboga živalca tudi rada živi. Nekóč se mu je bila srajčica tako potanjila, da mu je padla z rámena, a ker je bilo ravno po leti in je mati pridno hodila na delo, nij mu utegnila sêšiti druge. Zato je moral ubožček okrog skakati skoraj na pol nag.

Necega dné gre v gozd jagod nabirat. Ondu ga sreča jagnjiče. Na pol golo revše se mu zelo smili, zato ga vpraša: „kde ti je srajčica?“ Vidko žalosten odgovori: „némam nijedne druge, kakor to strgano, a moja mati mi tudi ne utegnejo zdaj druge napraviti; še le ko zima pride, dobôdem novo. To se zna, da popolnem nova ne bode, ker take dobiva le moja najstarejša sestrice, a moja bode le stara. Oj, kako rad bi imel vsaj jedno novo srajčico!“

Zdaj mu jagnje odgovori: „ubožec, smiliš se mi, ná, jaz ti dam nekoliko svoje volne, od nje si napravi novo srajčico!“ In jagnje si izpuli nekoliko volne ter jo dá ubogemu dečku.

Ko je šel Vidko z volno memo trnovega grma ob cesti, pokliče ga grm in ga vpraša: „kaj neseš, Vidko?“

„Volno za novo srajčico!“ odgovori Vidko.

„Daj mi jo sèm, da ti jo izmičem,“ reče mu grm.

Vidko mu dá volno in grm mu je, sem ter tjà vijóč trnjeve veje, izvrstno izmikal volno.

„Varno jo nosi, da se ti ne zméde!“ reče grm, okončavši svoje delo in podavši volno veselemu Vidku.

Zdaj ugleda Vidko pajčevino in pajka, ki je sedel ravno v sredi in je predel. Pajek pokliče dečka in mu reče: „daj mi volno, da ti jo osmukam in iztkém; užé vem, kaj ti je treba.“

In pajek začne pridno svoje nežne nožice gibati ter ž njimi presti in tkati. Kmalu je natkal najlepšo in najboljšo tkanino ter jo izročil Vidku.

Veselo hití Vidko dalje, ter prispé do potoka, ob katerem je sedel velik rak. Tudi ta ga takój povpraša: „kam tako hitiš, Vidko? Kaj neseš pod pazho?“

„Tkanino za svojo srajčico,“ odgovori Vidko.

„Ravno na pravega si naletel!“ reče rak. „Brž mi jo daj sèm, da ti jo prikrojim.“ Vidko mu jo dá in rak mu je s svojimi velikimi škarjami volneño tkanino prav lepo v srajčico prirezal. „Evo“ izpregovori rak „zdaj pa nij treba drugega, nego da ti mati prirezane kosce sèšijejo in srajčica je gotova.“

„Oj,“ vzdihne Vidko, „mati némajo časa, da bi mi skoraj srajčico sèšili, potrpeti mi bode treba, da pride zima.“

A jedva to izgovori, kar priletí ptiček, ki je v kljunu imel dolgo nit. Takój jo izpustí na tkanino ter zapoje: „jaz ti srajčico sèšijem!“

Prav pridno je začel ptiček šivati in predno se deček dobro zavé, bila je srajčica gotova. Ves iz sebe od veselja takój obleče srajčico, in gledajóč se v potoku, veselo zavpije: „oj, zdaj imam srajčico, lepo novo srajčico!“ Komaj čaka, da bi bil užé domá.

Bratec in sestrice so ga debelo gledali in se čudili lepej srajčici. Takó lepo mehke in bele srajčice še nobeden izmed njih nij niti videl niti imel.

In ko je Vidko moral materi povedati, kdo mu je srajčico napravil, tlésknili so mati z rokama nad glavo in so rekli: „nù, zdaj vem, da so moja pokojna mati imeli prav, ko so mi večkrat djali, da

Komur dáde zajčka Bog,
Dá i travce mu obilne;
Komur dáde množ otrok,
Dá pomoči mu rešilne.“

V. —š—.

Otročja želja.

Jaz rad imèl bi sábljico,
Oj sábljico svetló,
In s čáko bi papirnato
Pokril si rad glavó.

Imèl bi še konjiča rad,
Ki bil bi osedlán,
Poskočil bi mu na hrbèt,
In jahal, kot ulán.

Odšèl bi na sovražnike,
In vse bi jih razgnál;
Udrihal jaz bi s sábljico,
Moj konj bi razgetál.

Jos. Ciprle.